

Sygn. akt II PK 170/08

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko Starostwu Powiatowemu w L.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 października 2008 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 28 lutego 2008 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2008 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. oddalił apelację powoda J. S. od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 4 stycznia 2008 r. oddalającego powództwo w sprawie przeciwko Starostwu Powiatowemu w L. o przywrócenie do pracy na stanowisku kserografisty. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że § 35 Regulaminu Organizacyjnego Starostwa Powiatowego w L. stanowił bezpośrednio umocowanie wicestarosty do zastępowania starosty podczas jego nieobecności w pracy (z powodu urlopu, choroby) i nie wymagał udzielenia wicestarości odrębnego pełnomocnictwa. Oznaczało to, że przysługujące starości kompetencje do wypowiedzenie stosunku pracy przysługiwały – w przypadkach jego nieobecności – wicestarości. Natomiast kwestia upoważnienia innych osób do wykonywania czynności należących do

starosty jest aktualna jedynie w razie delegacji jego uprawnień innym podmiotom. W konsekwencji Sądy obu instancji uznały, że wypowiedzenie umowy o pracę złożone powodowi podczas pobytu starosty na urlopie przez wicestarostę Piotra C., bez odrębnego upoważnienia, zostało dokonane przez osobę do tego upoważnioną w świetle obowiązujących przepisów.

W skardze kasacyjnej na ten wyrok pełnomocnik powoda zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności: „art. 4 pkt 4 ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (jednolity tekst Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1593 ze zm.), § 55 pkt 4 Statutu Powiatu L., § 54 pkt 8 Regulaminu Organizacyjnego Starostwa Powiatowego L. przez jego błędną wykładnię - polegającą na przyjęciu przez Sąd II instancji Sąd Okręgowy w L., że Wicestarosta Powiatu L. był uprawniony do rozwiązania z powodem J. S. umowy o pracę oraz niewłaściwe zastosowanie § 35 Regulaminu Organizacyjnego Starostwa Powiatowego w L.” Jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi wskazano jej oczywiste uzasadnienie z uwagi na treść powołanego w podstawie skargi art. 4 pkt 4 ustawy o pracownikach samorządowych, podkreślając, „że istnieje precyzyjnie wskazana reprezentacja pracodawców samorządowych do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy, która z kolei wyklucza możliwość podejmowania tego rodzaju czynności przez jakiegokolwiek inne osoby poza starostą.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się bezzasadna, ponieważ w judykaturze przyjmuje się, że skuteczna jest czynność rozwiązująca stosunek pracy podjęta nawet przez niewłaściwy lub formalnie nieuprawniony organ pracodawcy, jeżeli pracodawca podtrzymuje czynności potwierdzające ustanie stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 1999 r., I PKN 117/99, OSNP 2000 nr 17, poz. 646). Oznacza to, że skuteczne jest rozwiązanie stosunku pracy przez podmiot, którego kompetencja do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy nie jest jednoznacznie wyłączona, a pracodawca potwierdza skutek rozwiązania stosunku pracy, chociażby wdając się w spór przez sądem pracy. Przekładając to na grunt rozpoznawanej sprawy nie może podlegać kwestii, że wicestarosta jest uprawniony do dokonywania czynności w sprawach pracowniczych w zastępstwie starosty w czasie nieobecności starosty w pracy, zwłaszcza gdy pracodawca zaakceptował

ustanie stosunku pracy powoda. Natomiast wykluczone było zaakceptowanie odmiennej koncepcji skarżącego, bo to oznaczałoby nieuprawnione i nieracjonalne pozbawienie pracodawcy (blokadę) uprawnień do dokonywania przez wicestarostę czynności z zakresu prawa pracy w przypadkach nieobecności starosty. Ponadto wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako „oczywiście uzasadnionej” był chybiony także dlatego, że taka kwalifikacja jest usprawiedliwiona tylko wówczas, gdy oczywiste uzasadnienie skargi jest widoczne *prima facie*, tj., od razu i bez wnikania w szczegóły sprawy oraz bez potrzeby dokonywania wnikliwej wykładni przepisów prawa, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

/tp/